

Dainyam eller nedvärderande av en själv

Utdrag ur ett brev från
Sadananda 11 november 1960

Till svenska samt © Kid Samuelsson 2010

Kära fru D.,

Jag förstår av Era brev att Ni i hemlighet glädjer Er åt Svami Bons¹ ankomst. Jag hoppas mycket att Era förhoppningar infrias. Dock måste jag om och omigen säga Er att det inte är klokt att vilja binda sig till en *person* – det må vara Vamandas, Svami Bon eller Sadananda – utan hellre till det som ligger i det *budskap* som Krishna och Gurudev skickar till er alla därborta.

Det är avgjort mycket bättre om ni alla tävlar om vem av er som bäst, grundligast och klarast begriper innebörden i detta budskap – inte i avund och svartsjuka tävlar om vems seva som tycks värderas och prisas högst av Vamandas, Svami Bon eller Sadananda.

Jag ser det som ett onödigt bekymmer att grubbla över om Ni eller någon annan ”hör till” Radha eller ej. Som Ni ser i Caitanya Bhagavatam och i Murari Guptas biografi över Caitanya har var och en – även de eviga följeslagarna – sin egen individualitet, och det är *inte* så att alla i sitt inre deltar i madhurya- eller yugala-rasas seva; nej, motsatsen – endast några få gör detta.

Roten till all bhakti är dasyam, att underordna sig Honom i kärleksfullt, kunskapsrikt tjänande [seva]. Efter måttet av det kunskapsrika, kärleksfulla *lyssnandet* (*läsandet*) utvecklas en individuell förkärlek för en särskild slags seva för en bestämd evig gestalt av Bhagavan; det må vara Krishna i Dvaraka eller Goloka, eller Rama, eller Narayana eller Narasinha etc.; en seva som alltid är i en av de fem olika bhavas eller rasas – utan någon som helst nedvärdering av andra bhavas eller andra Guds-gestalter vilka man inte själv känner sig *speciellt* tillgiven.

Tänk Er en blomknopp vilken innehåller så många ting. Kan de fina beståndsdelarna som dras upp av rötterna och som ger näring och tillväxt och bidrar till bildandet av hela knoppen, kan de strida eller tävla om vilken av dessa som kommer att bidra till bildandet av stjälken, ståndarsträngarna, fodret, kronbladen, blombladen eller foderbladen?

Era och andras problem kunde lösa sig om ni alla på försök föreställde er att ni är helt och hållet, fullständigt ensam, utan Vamandas, Hella, Sadananda, Svami Bon etc., och i en omgivning där det överhuvudtaget inte finns någon med vilken ni kunde tala om Krishna och seva; så att säga ensam med Gud, som är

¹ Gud-broder till Sadananda, som 1960 gav en serie föredrag i Europa.

fallet när man är ensam med Honom då man försätts i narkos, och vänner, anförvanter etc., ja, ens eget jag så att säga undflyr en.

Man måste försöka att då och då tankemässigt försätta sig i en sådan exceptionell situation, för att se var man själv står i det inre, hur djupt man verkligen har sin rot i bhakti och hur djupt man endast trodde sig ha detta. Då blir man beskedlig och dainyam eller en nedvärdering av en själv – särskilt då det inte är berättigat – är såsom modern till äkta premabhakti. Och *hur* beskedlig blir man, då man verkligen förtjänar att *ned*-värdera sig själv, och då kan ett sådant dainyam eller nedvärderande utgöra grunden till en början av en ärlig, sann bhakti.

Jag ber Er å det hjärtligaste att diskutera detta brev med Walther och Hella och låta alla andra skriva av det, ty dessa upplysningar är mycket, mycket behövliga, för mig själv liksom för er alla därborta – och inte bara en gång, utan om och om igen.

Alltid Er Sadananda

Radhe! Radhe!